

5. Dynamit	22.—	"	"	"
6. Nitrogliceryna	32.—	"	"	"
7. Trotyl	25.—	"	"	"
8. Proch bezdymny	200.—	"	"	"

§ 2. Zwrot cła z tytułu, wymienionego w § 1 niniejszego rozporządzenia uskutecznia się za pomocą kwitów wywozowych, wystawionych każdorazowo przez upoważnione do tego urzędy celne na podstawie zaświadczeń związków eksportowych, po stwierdzeniu występu towarów zagranicę.

§ 3. Kwity wywozowe opiewają na okaziciela, zachowując ważność na przeciąg 9 miesięcy od daty ich wystawienia i mogą służyć do uiszczania należności celnych za wszelkie towary, sprowadzane z zagranicy, w każdym z urzędów, upoważnionych do wystawiania kwitów.

§ 4. Wykazy związków eksportowych, uprawnionych do wydawania powyżej wymienionych zaświadczeń, będą ustalone przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i ogłaszane w Dzienniku Urzędowym „Monitor Polski”.

§ 5. Przepisy wykonawcze do niniejszego rozporządzenia wyda Minister Skarbu.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie siódmego dnia po ogłoszeniu.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

256.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 10 marca 1928 r.

w sprawie aresztu domowego.

Na podstawie art. 5 i 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 lutego 1928 r. o areszcie domowym (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 228) zarządzam co następuje:

§ 1. Władza zarządzająca wykonanie kary aresztu domowego (w mieszkaniu) według art. 21 ust. 1 kodeksu karnego 1903 r., według § 246 ustawy karnej 1852 r. lub według § 18 ust. 3 kodeksu karnego 1871 r. oznaczy początek i koniec wykonania kary (dzień i godzinę) i z możliwą dokładnością obręb mieszkania lub tych jego części, w których skazany ma odbyć karę, zawiadomi o tem skazanego i uprzedzi go o obowiązku niewydalania się z mieszkania przez czas trwania kary i nieprzyjmowania w tym czasie odwiedzin bez zezwolenia władzy zarządzającej wykonanie kary, o skutkach przekroczenia tych obowiązków (art. 6 i 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej) i o dopuszczalnym trybie nadzoru nad wykonaniem.

Z czynności powyższej należy sporządzić protokół, uwidoczniając w nim oświadczenie skazanego.

§ 2. Władza zarządzająca wykonanie kary może zezwolić na przyjęcie odwiedzin bądź w poszczególnym wypadku, bądź ogólnie na oznaczone wypadki już przy czynności przepisanej §-em 1 lub później w toku wykonania kary.

Za odwiedziny nie można uważać niezbędnego stykania się z osobami, z którymi skazany pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym.

Przyjęcie w razie choroby odwiedzin lekarza i duchownego dozwolone jest zawsze.

Skazanemu, nie prowadzącym gospodarstwa domowego, należy zezwolić na dopuszczenie do mieszkania, w rozmiarze niezbędnym, służby celem utrzymania porządku w mieszkaniu i dostarczania skazanemu żywności i innych przedmiotów codziennego użytku.

Skazanemu można zezwolić na przyjmowanie osób, konieczne w wykonywaniu jego zawodu (klientów, pacjentów, kupujących, zamawiających robotę), tylko wówczas, jeżeli jest niezamożny, utrzymuje się tylko z wykonywania swego zawodu, nie ma ani pomocników ani kim się wyręczyć, a przerwa w zarobkowaniu spowodowałaby dotkliwy uszczerbek w jego dziennym dochodzie.

Na odwiedziny osób bliskich (rodziców, dzieci i t. p.) nie pozostających ze skazanym we wspólnym gospodarstwie domowym, można zezwolić tylko w poszczególnym wypadku ze szczególnie ważnych powodów.

Władza zarządzająca wykonanie kary może upoważnić policję państwową do zezwolenia na odwiedziny przewidziane w ustępie poprzednim na ten wypadek, gdyby nagłość sprawy uniemożliwiała uzyskanie w porę zezwolenia u władzy właściwej.

§ 3. O ile zezwolenie na odwiedziny nie nastąpiło przy czynności przepisanej §-em 1, skazany winien prosić o nie pisemnie lub przez osobę zaufania, a zezwolenia udziela się na piśmie.

Zezwolenie ogólne na oznaczone wypadki można w każdym czasie odwołać.

§ 4. Władza zarządzająca wykonanie kary zarządzi w zasadzie nadzór nad wykonaniem aresztu domowego przez policję państwową w trybie następującym.

Nadzór polega, stosownie do uznania władzy, bądź na wielokrotnym niespodziewanym w różnych porach sprawdzaniu obecności i zachowania się odbywającego karę, bądź na doraźnym sprawdzeniu obecności i zachowania się na każdorazowe zlecenie władzy.

W pierwszym wypadku oznacza się najmniejszą i największą ilość sprawdzeń, których dokonać należy w ciągu odbywania kary; oznaczoną ilość sprawdzeń policja może przekroczyć tylko wówczas, jeżeli są poszlaki, że skazany naruszył nałożone na niego obowiązki.

W drugim wypadku władza już w toku odbywania kary poleca policji państwowej sprawdzić obecność i zachowanie się skazanego; polecenie takie można wydać raz lub kilka razy.

§ 5. Celem sprawdzenia obecności i zachowania się skazanego organ policyjny może wkroczyć do mieszkania lub części mieszkania, gdzie skazany

karę odbywa. Nadzór należy wykonywać w sposób niezwracający uwagi, o ile to możliwe przez policjantów nieumundurowanych. Sprawdzenia w porze nocnej (od godziny 9 wieczorem do 7 rano) wolno dokonywać tylko na podstawie stwierdzonych poszlak, że skazany w tej porze wydal się z mieszkania lub przyjmuje odwiedziny.

Sprawdzenie doraźne, przewidziane w art. 4 ust. ost. można wykonać także przez woźnych sądowych, jeżeli skazany odbywa karę w siedzibie sądu.

§ 6. Nadzoru nie zarządza się, jeżeli zdaniem władzy osoba skazanego, treść oświadczenia przez niego złożonego w myśl § 1 ust. ost. i warunki, w jakich kara będzie wykonana, dają dostateczną rękojmię wykonania zgodnego z prawem.

§ 7. Nadzór, polegający na ustanowieniu straży nieprzerwanej, można zarządzić tylko wyjątkowo, gdy władza uzna go za nieodzowny, ze względu na treść oświadczenia skazanego (§ 1 ust. ost.) w związku z jego trybem życia i zawodem i innymi okolicznościami, nasuwającymi poważne wątpliwości, czy nadzór w trybie § 4 i 5 będzie wystarczający.

§ 8. W toku wykonania kary można tryb nadzoru zmienić, nadzór zarządzić lub uchylić, jeżeli istnieją dostateczne do tego powody; o zarządzeniu zawiadamia się odbywającego karę.

W każdym wypadku można zarządzić, w toku wykonania kary aresztu domowego lub też po jego wykonaniu, wywiad przez policję państwową, czy skazany zastosował się do nałożonych na niego obowiązków.

Jeśli policja państwowa otrzyma wiadomość o naruszeniu obowiązków wynikających z odbywania aresztu domowego, sprawdzi, nawet bez osobnego polecenia, poszlaki i doniesie o tem władzy zarządzającej karę, lub sądowi powiatowemu (pokoju).

§ 9. Policja państwowa składa o wykonaniu swych czynności (§§ 4, 5, 7, 8) sprawozdanie władzy, od której otrzymała polecenie.

Jeżeli w sprawozdaniu doniesiono o wydaleniu się skazanego z mieszkania lub o przyjęciu przezeń odwiedzin, czego jednak organ policyjny osobiście nie stwierdził, władza właściwa sprawdza w miarę potrzeby okoliczności, przytoczone w sprawozdaniu.

§ 10. Wykonanie czynności i wydawanie zarządzeń należących według §§ 1 — 9 do władzy zarządzającej wykonanie kary, władza ta może przekazać sądowi powiatowemu (pokoju), w którego okręgu kara aresztu domowego ma być wykonana,

a mającego siedzibę poza siedzibą władzy zarządzającej wykonanie.

§ 11. Władza zarządzająca wykonanie kary stwierdza na podstawie danych zebranych w myśl § 9, czy kara aresztu domowego została wykonana.

Władza ta, w razie stwierdzenia wydalenia się skazanego z mieszkania, choćby jednorazowego i na krótki czas, zarządza wykonanie całej kary w areszcie publicznym oraz zawiadamia sąd właściwy do wszczęcia postępowania karnego z art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej. Jeżeli władzą zarządzającą wykonanie kary jest prokurator, decyzję o wykonaniu kary w areszcie publicznym wydaje na wniosek prokuratora sąd okręgowy (art. 955 u. p. k. 1864 r., § 490 u. p. k. 1877 r.).

W razie stwierdzenia, że skazany przyjął tylko odwiedziny bez zezwolenia (§ 2), zawiadamia się sąd właściwy celem wszczęcia sprawy o wykroczenie z art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, lecz karę aresztu domowego uważa się za wykonaną.

§ 12. W razie przekazania sprawy sądowi wskazanemu w § 10, sąd ten zawiadamia władzę, która zarządziła wykonanie kary, o odbyciu przez skazanego aresztu domowego lub o jego wydaleniu się podczas odbywania kary, oraz o wszczęciu, w miarę okoliczności, sprawy o wykroczenie z art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej.

§ 13. Zarządzenia wydane na zasadzie niniejszego rozporządzenia nie ulegają zaskarżeniu. Do decyzji (uchwały) zarządzającej wykonanie kary w areszcie publicznym mają zastosowanie ogólne przepisy postępowania karnego.

§ 14. Przepisy niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie do wykonywania zapobiegawczego aresztu domowego według art. 416 ustawy postępowania karnego 1864 r.

W wypadku zaś przewidzianym w art. 428 tej ustawy przepisy niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie z tą zmianą, że ustanowienie straży nieprzerwanej jest obowiązkowe. Jeżeli areszt przedłuża się ponad dni siedem, policja państwowa, po porozumieniu się z sędzią śledczym, odstawia oskarżonego do aresztu publicznego.

W zakresie wykonania zapobiegawczego aresztu domowego sędzia śledczy ma uprawnienia służące według niniejszego rozporządzenia władzy zarządzającej wykonanie kary.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: A. Meysztowicz